
Nikolaj Levašov

Podstata a Rozum

Díl 1.

San-Francisko r. 2000

Anotace

V této knize autor pokračuje za použití své teorie nestejnorodosti prostoru ve strhávání závoje tajemství z pravidelných „paradoxů“ přírody. Tentokrát zaměřil hledáček poznání na živou přírodu a člověka samotného. Autor formuluje nezbytné a dostačující podmínky pro vznik života na planetách. Jednoduchost a krása koncepcí umožňuje čtenáři, a je možné, že poprvé v životě, aby prožil osvícené poznání, kdy vzniká pocit, že poznání se stává nedílnou součástí jeho samotného. V prvním díle této knihy autor odhaluje přírodu a mechanismy emocí. Ukazuje roli emocí v evoluci života všeobecně a člověka obzvlášť. Poprvé vysvětluje pocity lásky a láska v takovém vysvětlení neztrácí svou krásu, ale umožňuje člověku porozumět tomu, co se děje s ním samotným a vyhnout se zbytečnému zklamání... Kromě toho autor vrhá světlo na povahu paměti, znovu poprvé ukazuje mechanismy tvorby krátkodobé i dlouhodobé paměti a na tomto základě odhaluje mechanismy vzniku vědomí.

Copyright © Nikolaj Levašov, 1999

www.levashov.org

www.levashov.info

www.levashov.name

Překlad: Marie Č., Erddyst, Hox

Předmluva

«Podstata a rozum» — to je důstojné pokračování a další prohloubení teorie předložené v prvním úžasném díle Nikolaje Levašova «Poslední apel lidstvu». Bylo publikováno v ruštině v roce 1997 v Rusku a tato práce mu přinesla zasloužené uznání: v roce 1998 byl zvolen členem Mezinárodní akademie informatiky (PA), přidruženého člena Organizace spojených národů. Tato mezinárodní organizace je všeobecným poradním výborem Hospodářské a sociální rady OSN a sdružuje významné odborníky z téměř všech oborů moderní vědy, významné politické a náboženské vůdce světa. V roce 1999 byl také zvolen členem Mezinárodní akademie elektroinformačních věd.

Jeho první kniha a tato nová společně tvoří průkopnickou práci napsanou vzdělaným teoretickým fyzikem, která v sobě zahrnuje, podle slov Stephena Hawkinse, „**jednotnou teorii všeho**“, tak potřebnou pro dnešní vědce. Důrazně doporučuji číst tuto práci v chronologickém pořadí. Levašov prochází celou šíří znalostí, od starověkých až po moderní teorie kvantové fyziky, kosmologie, medicíny, biologie a genetiky a vytváří tak nový systém znalostí. Jeho «nové poznatky» nám nabízejí detailní teorii reality, která zahrnuje nesčetné aspekty života, smrti a kosmických tajemství, kterým dnes čelíme.

Moderní kosmologie je založena na Einsteinově teorii relativity, která má dva základní postuláty:

1. Předpoklad, že vesmír je izotropní, to znamená jednotný (homogenní) ve všech směrech.
2. Že rychlost světla ve vakuu je konstantní a nesmí překročit maximum 186 000 mil za sekundu. (*Rychlost světla (nebo jiného **elektromagnetického záření**) ve vakuu je definována přesnou hodnotou 299 792 458 metrů za sekundu, 1 079 252 848,8 km/h – pozn. př.*)

Pád dvou základních pilířů této teorie vyvolal vážné pochybnosti o platnosti teorie relativity. Nejvýraznější problémem byl vyjádřen v nedávných dílech dvou slavných fyziků, doktora Borga Nodlanda a doktora Johna Ralstona, jejichž výsledky naznačují to, k čemu Levašov došel a co prokázal před deseti lety – vesmír byl při vzniku asymetrický a zůstal takovým do dnešních dnů – z toho je vyvozen jednoduchý závěr o existenci dalších vesmírů. Nedávné objevy moderní vědy plně potvrzují Levašovův názor na různorodost vesmíru, což implikuje existenci nespočetných světů a antisvětů daleko od známého vesmíru. Vzhledem ke své sjednocené teorii a šíři pohledu na realitu byl Levašov schopen formulovat závěry dříve a nezávisle na výše uvedených zjištěních.

Co činí Levašovovo «**nové vědění**» unikátním dílem je skutečnost, že se jedná o konzistentní systém, který pokrývá všechny aspekty reality, umožňuje přesně vědecky zformulovat a vysvětlit skryté přírodní procesy, které vedou ke všemu ve vesmíru. Levašov nám ukazuje, že člověk využívá jen asi pět procent neuronů v mozku, zatímco zbývajících devadesát pět procent zůstává spících a nevyvinutých. Fyzická oblast, kterou vnímáme našimi pěti smyslovými orgány (nebo s pomocí přístrojů, sestavených na základě těchto smyslů) je jen malá část všech realit, je to jen špička ledovce. Existuje bezpočet oblastí skutečnosti, které kvůli našemu omezenému vývoji nemůžeme ani začít chápat. Multidimenzionální Levašovův pohled nám nabízí ucelený stavební systém, který odhaluje vzájemně propojené oblasti.

Počínaje původními stavebními kameny vesmíru – „prvotními hmotami“ – nás krok za

krokem vede přes jejich trvalou interakci – kosmický tanec a ukazuje, jak ovlivňují zakřivení mikro- a makroprostoru, řízené přísnými číselnými hodnotami, které určují vytvoření nebo rozpad všeho, co existuje. Vesmír hraje věčnou hru „čísels“, prvotní matérie se slévají – rodí se galaxie, hvězdy a planety nebo se osvobozují při jaderném nebo anihilačním procesu, uvolňují obrovskou „energii“, v závislosti na přesných parametrech, které jsou popsány jako „dimenzionalita (měrnost)“ nebo „gradient dimenzionality (měrnosti)“. Tyto termíny tématicky spojují všechny jeho práce.. Proces vzdělávání a otevírání mysli odpovídá našemu pochopení a vstřebání tohoto poznání, přičemž nás zachvacuje úcta z této ohromující krásy.

Striktně konzistentní na všech úrovních reality, tyto koncepce překračují hranice jednotlivých věd a obecně platí pro všechny, odhalují tajemství přírody ve všem, co se děje uvnitř tunelu molekuly **DNK** – do zrození hvězdy; od vzniku života – do evoluce lidského ducha; od rozštěpení atomů transuranových prvků – do objevení se vědomí a lidských emocí. Proto nás v kapitolách 1 a 2 knihy „Podstata a Rozum“ Levašov stupínek po stupínku provází přes objasnění kvalitativní struktury planety Země a ukazuje, jak vznikl život ve vesmíru. Poprvé jsou formulovány koncepce „kosmické biologie“ prostoru — tedy nutné a postačující podmínky pro vznik života jakoby z „ničeho“, a to nejen na naší planetě, ale i na miliardách jiných světů a planet od okamžiku jejich vzniku.

On taktéž vysvětluje, jak vznikla atmosféra, bez které není život, jak délka planetárního dne určuje možnost vzniku života, za jakých minimálních podmínek vzniká Život a za jakých se může objevit Rozum. A my se nedivíme tomu, že se objevuje mnoho podobností mezi kvalitativní strukturou vesmíru a možností vzniku života a rozumu. To lze snadno vysvětlit pokud si uvědomíme, že zákony vesmíru diktují své podmínky existence mikro- a makrokosmu. Je nemožné pochopit svět, pokud nejdřív nepoznáš sebe sama, pokud nemůžeš cítit, vidět, co je společné mezi námi a atomem nebo, řekněme, vesmírem.

V následujících kapitolách (3 a 4), Levašov používá stejný systém, stejnou teorii aby objasnil povahu emocí a citů, proniká do tajů přírody, které nikdy předtím nebyly vysvětleny vědou. Vysvětluje například podrobně povahu vzniku emocí jako obranné reakce, která je nezbytná pro přežití jak jednotlivců, tak i celých druhů, povahu lásky na základě slučitelnosti subjektů. Vysvětluje, jak harmonie mezi mužem a ženou napomáhá oběma evolučně růst a dříve dosáhnout vysoké úrovně rozvoje ducha.

Autor vysvětluje procesy probíhající v průběhu pohlavního styku mezi mužem a ženou, a jak na úsvitu rozvoje civilizace tantra sloužila metodám, pomocí kterých kmenoví vůdci vytvořili podmínky pro možnost uvedení vlastních lidí do stavu nadorganizmu, bez kterého je téměř nemožné přežít v boji proti divoké zvěři a neméně divokým sousedům. A tak se s rozvojem civilizace tantrické metody masové kontroly mysli mas změnil v kontrolu náboženskou. Levašov ukázal, že vznik náboženství je nevyhnutelnou a nezbytnou podmínkou, jakýsi „cement“, bez kterého by nebyl možný vznik a formování národů, a tím pádem, nasměrování civilizace.

Popisuje, jak tento způsob duchovní kontroly národů byl použit pro tvorbu dobra a zla v celé historii, předvídá vznik a rozvoj nových forem vědomí mas a jak to ovlivní budoucnost naší planety a jak budoucnost závisí na tom, jakou cestu si zvolí pro sebe *Homo sapiens*.

Autor pokračuje vysvětlením podstaty paměti – jednoho z nejstarších tajemství člověka, které vzešlo z rukou vědců a filozofů v průběhu staletí. Moderní učenci odhalili procesy paměti na materiální úrovni a naznačují souvislost mezi krátkodobou pamětí a elektrochemickými změnami v centrální nervové soustavě. Mechanismy vzniku dlouhodobé

paměti jsou spojeny s pravděpodobnou rolí molekuly **RNA** při učení a ukládání informací. Ale slepá ulička, do které se dostali, je pravděpodobně nejlépe shrnuta v následující poznámce: „I když jsou mysl a paměť studovány po mnoho let, stále ještě neexistuje uspokojivé vysvětlení toho, jak si vzpomínáme na informace a jak zapomínáme.“

V tomto dokumentu konečně, poprvé v historii vědy, vytvořil Levašov koncepci k objasnění přírodních zákonů, přičemž zdánlivě nesouvisející skutečnosti těchto jevů jsou v úplném souladu se všemi zkušenostmi a informacemi o paměti, nahromaděnými lidstvem v jeho historii. Povaha paměti se stává absolutně reálná a hmatatelná – mystická aura, která ji obklopuje se vypařuje, takže dává každému možnost ocenit a přijmout tento překrásný a velmi jednoduchý fenomén přírody.

Na základě stejné teorie, vysvětlením povahy paměti, nám Levašov umožňuje proniknout do tajemství podstaty zrození vědomí – například, proč kritické množství informací, které přišlo do mozku na omezenou dobu («*Poslední Apel Lidstvu*», kap. 6), se stává základním předpokladem pro vznik inteligence? Autor „napíná“ naši šedou kůru mozku a velmi krásně, krok za krokem, nás vede k pochopení skutečné hodnoty a podstaty vědomí.

Autorem vytvořená jednotná teorie mu umožnila vyřešit dosud neřešitelný problém, spojit zdánlivě neslučitelné přírodní jevy do koherentního celku, do jednoho uceleného systému. Poprvé, a to v rozsahu, v jakém jsme postupně pronikli hlouběji, nás železná logika předkládaného systému odměňuje vědeckým vysvětlením života po smrti, což je přirozený a nevyhnutelný důsledek objasnění povahy citů, paměti a vědomí. Život po smrti by bez nich nemohl existovat a je přirozenou sérií vysvětlitelných událostí, k nimž patří karma a reinkarnace duší.

V dalších kapitolách nám Levašov za pomoci téže jednotné teorie pomáhá pochopit tak složité aspekty lidské psychiky jako je homosexualita a různé poruchy osobnosti, které opět lze vysvětlit pouze tím, že pochopíme procesy probíhající na úrovni lidské přirozenosti (podstaty – *pozn. překl.*). A odsud přecházíme na širší otázky týkající se sociálních aspektů lidstva. Například jakým způsobem a proč se zdánlivě slabý a pasivní kmen najednou bez jakýchkoliv zjevných příčin stane mocným a silným, dobývá svého mocného souseda a obsazuje jeho území. Podobné akce procházející cyklicky historickými epochami popsali historikové, ale nikdy to nevysvětlili z pozice jednotné teorie.

Podobně objasňuje jiné skryté projevy chování lidí, které jsou však důležité pro nás všechny. Například, proč někteří lidé, kteří přesídlili do měst vzdálených od jejich rodiště, tuto změnu těžce nesou anebo stěží na novém místě přežívají, zatímco jiní se snadno přizpůsobí? Nebo, jaký dopad na naši planetu mají kosmické vlivy vnějšího prostoru (tj. místo nebeských těles a existence dalších planet a světů) a proč tomu tak je? Jsou tyto události produktem rozmarné fantazie anebo skutečným projevem přírodních jevů? A ještě uvidíme přirozený sled původních jevů pocházejících z prvotních hmot, které mají vliv na zakřivení prostoru, pohybující se skrz průlom živou hmotou první invaze viru v éterickém poli a nakonec rodící se vědomí a inteligenci jednotlivce a utrpení národů pod vlivem přírodních a kosmických sil.

Tohle vše je jen zlomek fascinující mozaiky knihy „Podstata a rozum“, poprvé postavené na konzistentní a jednotné teorii, která ukazuje celkovou provázanost jevů a událostí, překrásnou architekturu vesmíru. Tak například začneme chápat, jak číselné hodnoty gradientů ovlivňují rozměr skoku v rozvoji lidstva na následující evoluční stupeň, nebo jak astrální těla buněk fyzického těla dosáhnou kritického množství a překonávají kvalitativní bariéru první mentální úrovně; jak vážné poškození astrálního těla může

způsobit rakovinu; nebo jak hudba ve stylu *heavy metal* ničí astrální těla mozkových buněk a způsobuje zpětný vývoj. A tak dále a tak dále.

Takže jsme dosáhli bodu, kdy je možné a nutné pochopit, proč jsme sami tvůrci své karmy – my, a ne nějaký „Nejvyššího soud“; my sami jsme svůj „Nejvyšší soud“, který vynese ortel – přesněji řečeno, naše činy a skutky, které jsou doslova potiskem na těle naší bytosti. Naše akce a činy — porota v tomto soudu svědomí, kdy žádný chytrý právník není schopen popsat černé jako bílé a naopak. Je tomu tak proto, že každý cit, který nás vede k jednání, má vlastní úroveň dimenze a ponoření se do našeho vědomí v tomto smyslu změní kvalitativní strukturu našeho bytí a tento záznam zůstane navždy. Obecně platí, že stejně jako celý vesmír, živý a neživý, *Homo sapiens* je podřízen zákonům koloběhu prvotních hmot přes záležitosti těla podstaty a fyzického těla.

To, jak aktivně a na jakých úrovních cirkulují, je nezbytné pro všechny funkce lidského těla, jeho paměť, stav jeho zdraví, jeho mysl, jeho emoce, jeho duchovní rozvoj ...

Postupovat s Levašovem do té míry, jak vše propojuje v jeden celek je zpočátku děsivou, avšak svou jedinečností vzrušující výpravou do neznámé země dosavadních znalostí. Ale čtenář, který se nebojí nového a vydá se společně s autorem na cestu, bude odměněn výrazným postupem po evolučním žebříčku. Všichni jsme Levašovovi hodně dlužni, protože on vytvořil „jednotnou teorii všeho“. Kombinace nejlepší tradice minulosti s moderními poznatky s přidáním klíčových chybějících „kousků“ z multidimenzionální reality nám dává naději do budoucna a ohromující vizi toho, o co se snažíme celou svou duší.

Barbara G. Koopman, M.D., PhD.

doktorka psychiatrie a neurologie,
bývalá členka týmu nemocnice

Mount Sinai, New York City

Úvod

Duše, podstata... každý z nás si položil otázku: co je to duše?! A každý z nás chce věřit v to, že ona existuje. Není to lákavá myšlenka, že se smrtí našeho těla nenávratně navždy zmizíme. Současně zde není nic než pouhé pocity a vzpomínky lidí, kteří byli ve stavu klinické smrti, a teologické argumenty kněží, nemůžeme najít to, co by ukojilo hlad a přání poznat, co nás tam čeká: **věčná tma nebo svatyně ráje, očištěc, peklo, nebo absolutno?! Tak co tedy je Duše?!**

Mnozí lidé, kteří měli poranění hlavy nebo se ocitli ve stavu klinické smrti, začínají vidět a slyšet duchy zemřelých, vidí kanály, kterými tito duchové odcházejí... Otázka je jenom v tom, kudy oni odcházejí a kde se nachází nebe nebo peklo, pokud existují, a proč je všichni ostatní nevidí, neslyší, necítí?

Jsou to jen následky hypoxie (nedostatku kyslíku v mozku), jak se to snaží postavit „věda“, nebo skutečné, objektivní jevy?.. Existují-li minulé životy každého z nás, pokud ano, proč o nich většina živých nic neví a nic si nepamatuje?! A vůbec, co je to paměť, jak je tvořena, kde je uložena, a jak si můžeme pamatovat a vybavit si něco pro nás nutné a důležité, co jsme už zapomněli?

Co je to náš mozek, jak funguje? Jak neurony mozku dostávají a ukládají informace z životního prostředí? Jak vnímáme a pociťujeme náš okolní svět?! A vůbec, jaké jsou naše pocity a emoce? Je možné pochopit příčiny a jevy probíhající v nás, které způsobují zrození lásky v hlubině srdce?!

Je to jen sexuální přitažlivost muže k ženě, daná nám matkou přírodou? A pokud ano, proč se tento cit soustřeďuje na konkrétní ženu, a ne na kteroukoliv z těch, které vidíme a nacházejí se všude: na ulici, v dopravě, v divadle v práci? A jestli je to něco jiného, co je to? A proč láska může zmizet nebo být přeměněna v lhostejnost, nebo dokonce ve vzájemnou nenávisť jednoho k druhému?

Jak se formuje a rozvíjí psychika člověka, jeho charakter? Proč jeden člověk ovládá ohromnou sílu vůle a druhý to všechno nemá? Jak existují různé druhy lidské psychiky u člověka a v důsledku čeho se typ psychiky jednoho člověka může v průběhu života měnit? V čem je příčina vzniku homosexuality a lesbické lásky?... Intuice... co to je, odkud k nám přicházejí tyto „nevědomé znalosti“ a proč?

Množství otázek vzniká v našich myslích, ale to samo o sobě je naše vědomí a podvědomí. Jak získáváme schopnost myslet?.. a co to je... myšlení?

Všechny tyto otázky vznikají v naší mysli a musí být zodpovězeny, pokud se chceme nazývat inteligentními bytostmi. Především jedna otázka setrvává jako hlavní, dominující nad všemi ostatními – je to otázka naší **Duše**, podstaty...

Odkud naše duše přicházejí a proč, kudy ony odcházejí po smrti a co se s nimi děje v Ráji nebo Pekle?, a za jaké hříchy se ony se vrací na Zemi?! K čemu je nám dán náš život, ten okamžik mezi minulostí a budoucností?..

Nikolaj Levašov

Kapitola 1. Kvalitativní struktura planety Země

Odkud přicházejí a kam odcházejí po smrti podstata lidí a podstata všech živých bytostí, které obývají naši planetu?.. A obecně, co je duše, duch, podstata? Jakým způsobem se duše objevily a co skrze sebe projevují? Je duše materiální a pokud ano, z jaké hmoty je vytvořena a proč ji většina lidí není schopna vidět, slyšet nebo jinak vnímat? Může to být iluze, ve kterou se nám jednoduše chce věřit? Pouhé pomyšlení na to, že s fyzickou smrtí našeho těla nenávratně mizí ve věčnosti myšlení naše vlastní pocity, velké nebo malé, ale naše, naše odhalení a odkrytí, už jenom to nás zasáhne jako smrtící bažina utrpení. Není v tom snad příčina toho, proč se snažíme přijít s krásnou pohádkou jenom proto, abychom v hlubině svého srdce zabili strach ze smrti?.. Spočívá jen v tom příčina a povaha naší touha poznat – co nás čeká po smrti?!

Ale... kolik lidí je schopno cítit nebo vidět rádiové vlny nebo záření? Myslím, že žádní, pouze díky pomocí zkonstruovaných přístrojů se neviditelné stane viditelným a hmatatelným. Přístroje pouze kompenzují omezené vnímání okolního světa prostřednictvím našich smyslů. Jinými slovy, problém – nedostatky a omezení smyslových orgánů, které má člověk k dispozici, v důsledku čehož mozek dostává omezené a selektivní informace z okolního světa. Například naše oči jsou schopny detekovat pouze optické záření z naší hvězdy – Slunce [(4...10)10⁻⁸ m], což představuje méně než jedno procento jeho záření (a to ještě jen z toho, co je známo současné vědě), prostupujícího prostor kolem nás. Ale co když není známo všechno?!

Ještě celkem nedávno, před dvěma sty lety, nikdo neočekával existenci radiových vln a radiace a sama myšlenka na ně byla kacířská a absurdní. Ale ony existovaly dávno před objevením se člověka na Zemi, od momentu zrození vesmíru, v němž se nachází naše sluneční soustava. A pokud uprostřed sta lidí je devadesát devět slepých a jenom jeden vidí, neznamená to, že on nemá pravdu jenom proto, že nikdo jiný nevidí totéž co on, přestože všichni mají oči, které jsou na pohled takové, jaké má on. Nejlepší by bylo pokusit se prozívat a uvidět vše svými vlastníma očima, bez ohledu na to, jak směšné by se zdálo to, o čem hovoří vidící osoba. Nebo v nejhorším případě by se měli pokusit o vytvoření nových přístrojů, které by nevidomé proměnili ve vidící...

Ale jakým způsobem se slepý může stát vidícím a je to vůbec možné?! Samozřejmě, že **ano!** Jen kvůli tomu člověk musí přejít na novou úroveň evolučního vývoje... Ale dříve, než vám odpovím na tuto a další otázky, je nezbytné získat správnou představu o tom, co přesně ve skutečnosti je naše planeta Země, jaké má úrovně, jak vznikly a kde se nacházejí...

Náš vesmír má měrnost (rozměrnost, dimenzionalitu) velmi blízko číslu tři (**L=3,00017...**), které je příčinou všeobecně mylných představ o trojrozměrném prostoru. Nicméně, maticí prostor je nestejnorodý v měrnosti a je souborem vrstev s identickou měrností. Měrnost jednotlivých vrstev se liší od ostatních o veličinu **ΔL=0,020203236...** a určuje množství forem hmot, které tvoří tuto vrstvu-vesmír (**obr.1**). Jinými slovy, změna měrnosti maticího prostoru na **ΔL** vede ke kvalitativní změně a vytvoření nového prostoru-vesmíru. Určitě si mnozí v dětství hráli tak, že skládali z kostek různé obrázky. Takže, změna měrnosti prostoru o hodnotu odpovídající **ΔL** je ekvivalentní vzniku nové kostky a možnosti přidat s pomocí přeskupení všech bloků nový „obrázek“-vesmír. To je možné pouze tehdy, pokud jsou všechny „kostky“ – stejné velikosti. Smícháme-li kostky různých velikostí a budeme se z nich snažit složit libovolný obrázek, přes veškerou snahu toho nedosáhneme, i když máme dostatek „kostek“ na několik „obrázků“. Nejprve je nutno „kostky“ rozřídít podle velikosti a teprve potom z nich skládat „obrázky“.

Změna měrnosti o jednu a tu samou hodnotu ΔL je kvantováním matričního prostoru a vyjadřuje se koeficientem kvantování γ_i , což je jen jeden model, podle kterého se volí „kostky“ pro vytvoření nového „obrázku“. Tímto způsobem, jakým lze z různého množství kostek jediného rozměru složit různé obrázky, stejně se i ze stejnorodých forem hmoty v matričním prostoru vytvářejí prostory-vesmíry. Tyto prostory-vesmíry představují v matričním prostoru jediný systém, jako vrstvený koláč, jehož každá vrstva je kvalitativně odlišná od ostatních. Přitom každá sousední vrstva tohoto koláče má ve své „mozaice“ o jednu „kostku“ více nebo méně. Všechny tyto vrstvy jsou v neustálém pohybu a interakci mezi sebou. Výsledkem této interakce mezi sousedními prostory-vesmíry je výskyt hvězd a „černých děr“ v zónách kontaktu ([obr.2](#)). Přitom tam, kde je prostor-vesmír v kontaktu s jiným, který má ve své struktuře o jednu „kostku“ více, vzniká hvězda, a kde o jednu kostku méně – „černá díra“. V určité fázi vývoje hvězda exploduje, což se nazývá výbuch supernovy. Přitom hvězda velmi deformuje prostor kolem sebe a vrhá obrovské množství hmoty do okolního prostoru ([obr.3](#)). To má za následek výkyvy měrnosti prostoru podobné vlnám, které se objevují na povrchu vody poté, co do ní byl vhozen kámen. Masy hmoty vyvržené explozí zaplňují nesourodosti měrnosti v okolí hvězdy. Z ohromného množství hmoty se začnou tvořit planety ([obr.4](#)). Zkusme pochopit, proč a jak to se to odehrává?...

Náš vesmír má měrnost $L = 3,00017$, což umožňuje v míru existovat vedle sebe sedmi formám hmoty našeho typu. Aby se dalo snáze pochopit, jaké jsou rozdíly mezi maticemi různých typů, mějme na paměti naše „kostky“. Potřebný „obraz“ lze vytvořit pouze z „kostek“ stejného rozměru. V přítomnosti „kostek“ různých velikostí je prostě nemožné vytvořit obraz, musíte především v určité fázi vývoje hvězdy vybrat „kostky“ stejného tvaru a velikosti z hromady ostatních. Teprve pak je možné složit správný „obraz“. Tak tedy, jako kritérium pro určení tvaru a velikosti matrice je koeficient kvantování měrnosti prostoru γ_i . Přitom je třeba pamatovat, že „kostky“ jiných rozměrů nezmizí. Ony budou i nadále existovat, pouze z nich nelze složit náš obrázek. Ale pokud je roztřídíme podle druhu a velikosti, tehdy je možné i z podobných „kostek“ složit „obrázky“, ale budou to „obrázky“ jiného typu a nebudou nijak ovlivňovat ani měnit náš „obrázek“.

Analogicky, kromě prostorů-vesmírů našeho typu existují prostory-vesmíry s jinými hodnotami koeficientu kvantování prostoru γ_i . Ale nemají prakticky žádný vliv na prostory našeho typu, a proto je při studiu otázky vzniku našeho vesmíru nemusíme brát v úvahu. V prostoru s homogenní (izotropní) měrností se jednotlivé formy hmoty (tj. množství hmot-materií, která tvoří náš vesmír s měrností L) mezi sebou neovlivňují. Jinými slovy, koeficient interakce α mezi nimi se v prostoru s homogenní měrností rovná se nule.

Při explozi supernovy se od centra šíří soustředné vlny narušující měrnost prostoru, které vytvoří zóny nestejnorodosti (nehomogenity) prostoru (anizotropii). Proto, když se v tyto zóny dostanou formy hmoty našeho prostoru, ocitnou se v kvalitativně nových podmínkách. A v důsledku toho se projevují jinak. Z těch sedmi "bloků" se v oblastech nehomogenity měrnosti začnou tvořit nové "obrázky-mozaiky".

V souladu s poklesem (gradientem) měrnosti prostoru v oblastech nehomogenity se v jiných kvalitativních podmínkách volné formy hmoty (materií) začínají slučovat a tvořit nové kvality. Každá nová změna měrnosti prostoru na ΔL uvnitř nehomogenity vytváří podmínky pro slučování v jiné formy hmoty. Tento proces bude pokračovat tak dlouho, až se zóna nehomogenity zaplní hybridními formami hmoty ([obr.5](#)). Navíc každá z těchto hybridních forem hmoty částečně kompenzuje nehomogenitu měrnosti prostoru. V důsledku procesu slučování hmot v oblasti nehomogenity se obnovuje měrnost, jaká byla ještě před výbuchem supernovy ([obr.6](#)).

Ne náhodou při výpočtu množství hmoty ve vesmíru **vyjde větší množství, než je množství fyzicky existující „husté“ hmoty**. Čím je samo o sobě těch **90% hmoty vesmíru**? Současná věda vyřešila otázku velmi jednoduše – je to „**Dark matter**“. Takzvaná „temná“ hmota, kterou nevidíme, neslyšíme, neohmatáme ... Právě tato „temná hmota“ tvoří 90% hmoty vesmíru. „**Krásná**“ odpověď, není-liž pravda?! A je to dobře známé každému, kdo si pamatuje alespoň nějakou krizi v jaderné fyzice z počátku století. Právě tehdy se projevil problém spočívající ve zmizení části hmoty, zjištěný v některých jaderných procesech. Na speciálně svolané mezinárodní konferenci fyziků v Janově po dlouhých a vleklých sporech vyřešili problém jednoduše - zmizení hmoty způsobuje částice **neutrino, které nevidíme, neslyšíme, necítíme**. Jistěže ani žádné existující vědecké přístroje nezjistily tuto částici. Ale pokud v jaderných reakcích "zmizela" část věhlasné vědy o hmotě, to v případě "**Dark matter**" zmizí 90% hmoty vesmíru. Pouze jedno překvapuje, že lidé neschopní vysvětlit dokonce to, co mohou "prozkoumat", se sami nazývají vědci a vystupují jako znalci všeho? Neméně překvapující je i to, že všichni ostatní jim naslouchají...

Tak tedy, „temná hmota“ sama o sobě představuje volné (neovlivňující se navzájem) prvotní hmoty (matérie) našeho vesmíru. Fyzicky hustá hmota pak vzniká v důsledku sloučení těchto prvotních hmot v zónách nehomogenity měrnosti vesmíru. A teď se znovu se vrátíme k nehomogenitě měrnosti prostoru-vesmíru...

Ve výsledku procesu syntézy hybridních forem z prvotních hmot se v zóně nehomogenity měrnosti vytváří šest materiálních sfér, které jsou vloženy jedna do druhé. ([obr.7](#)). Tyto sféry mají jak obecné, tak i rozdílné kvality. Obecná kvalita závisí na počtu počátečních forem hmoty, které tvoří každou z těchto šesti oblastí, a vyjadřuje se jako koeficient interakce α ([obr.8](#)). Rozdíly jsou způsobeny strukturou těchto oblastí, protože každá z nich má jiný počet prvotních forem hmot, které při jejich sloučení vytvořily tyto oblasti. Jestliže označíme počátečních sedm forem hmot písmeny **A, B, C, D, E, F, G**, výsledkem jejich následného spojení v oblasti (sféry) nestejnorodosti vznikají hybridní formy:

- AB** — třetí mentální sféra,
- ABC** — druhá mentální sféra,
- ABCD** — první mentální sféra,
- ABCDE** — astrální sféra,
- ABCDEF** — éterická sféra, a konečně
- ABCDEFG** — fyzické hustá sféra – planeta Země.

Látka vytvářející fyzicky hustou oblast má čtyři souhrnná skupenství – **pevné, kapalně, plynné a plazmu**. Různá souhrnná uskupení vznikají v důsledku výkyvů měrnosti menších než $\Delta L = 0,020203236$. Není náhoda, že dvě třetiny zemského povrchu pokrývají oceány, a kontinenty – zaujmají zbytek. Existuje souvislost mezi velikostí planety a kvalitativním složením jejího povrchu. Věc se má tak, že měrnost uvnitř zóny nehomogenity se mění neustále, zatímco jiná forma hmoty se může spojit s ostatními pouze v případě, když se měrnost prostoru změní o další hodnotu ΔL . Při vytvoření hybridních forem hmoty dochází k postupnému obnovení měrnosti v oblasti nehomogenity na úroveň, jaká v prostoru byla před vznikem této nehomogenity (podobně jako v případě, když se vyplní díra na silnici hlínou, pak zmizí). To je způsobeno tím, že hybridní formy hmoty ovlivňují měrnost prostoru opačným znaménkem. Takže stejně, jako se plus a minus navzájem ruší, pokud mají stejné velikosti. Přičemž těžké prvky mají maximální a lehčí prvky – minimální měrnost v mezích tohoto rozsahu ([obr.9](#)) .. Je to spojeno se stabilitou prvků. Je to tak, že

když atomy pohltní záření, jejich měrnost se změní a v mnoha případech se stává nadkritickou. Atomy se rozkládají a vytvářejí stabilnější prvky. Radioaktivní prvky jsou přitom jak vodík (deuterium a tritium), tak i transurany. V čem je příčina takového rozptylu? Rozdíl v atomové hmotnosti je dvěstěpadesát jednotek. Není v tom žádný rozpor: mají zpočátku různé úrovně měrnosti. U volného vodíku může mít úroveň měrnosti libovolnou hodnotu z následujícího rozsahu:

$$2,87890 < L_{\text{micro}} < 2,89915 \quad (1)$$

A v případě, kdy se měrnost atomu těžkého vodíku blíží vrchní hranici tohoto rozmezí, se dokonce i při nepatrném vlastním vlivu na mikrokosmos tento stane radioaktivním, jako při pohlcení vln, kdy se vlastní měrnost atomu těžkého vodíku se stane nadkritickou a atom se rozpadá.

$$L_{\text{H}} > 2,89915.$$

Naopak, měrnost transuranových prvků se blíží k nižší hranici intervalu hodnot měrnosti (1), ale vlastní vliv transuranových prvků na jejich mikrokosmos je v blízkosti kritických hodnot. A stačí nepatrné výkyvy měrnosti mikrokosmu vznikající v atomech při pohlcování vln, aby se staly nestabilními a začaly se rozpadat. ([obr.10](#)). Právě proto má planeta jádro z těžkých prvků, jejichž množství směrem od centra k povrchu ubývá. Středně těžké prvky nebo kombinace z nich a lehkých prvků tvoří kůru planety, jejíž hranice se nacházejí v různé vzdálenosti od centra jádra planety. A pokud se vezme úroveň moře za referenční bod, jsou všechny propadliny („údolí“) zaplněny vodou, která je syntézou lehkých prvků, kyslíku a vodíku. Dále pokračuje atmosféra, vytvořená plyny z lehkých prvků, přecházející v ionosféru. Ionty jsou mezním tvarem fyzicky husté hmoty našeho vesmíru, jejíž rozpad je provázen různým zářením a kterou nelze hmotou v plném smyslu tohoto slova nazvat. ([obr.11](#)).

Připomínám, že každé jádro ovlivňuje svůj mikrokosmos. Pouze rozsah tohoto jevu v jádrech jednotlivých prvků je velmi odlišný. Přičemž, každý nukleon (protony a neutrony tvořící jádro) mění měrnost mikrokosmu o velikost:

$$\Delta L_{\text{micro}} \approx 0,000086$$

Proto je úroveň vlastní měrnosti každého atomu určena počtem nukleonů, tvořících tento atom. **Úroveň vlastní měrnosti atomu** určuje podstupnice hodnot měrnosti v mezích rozsahu stupnice (1), v jejichž hranicích je atom stabilní. Proto je atom vodíku s atomovou hmotností rovnající se jedné stabilní v téměř celém rozsahu intervalu (1). A ze stejných důvodů je atom uranu s atomovou hmotností 238 atomových jednotek nestabilní. Tato nestabilita je způsobena tím, že **úroveň vlastní měrnosti** uranu je blízko horní hranice stupnice (1) a stačí nepatrná odchylka úrovně měrnosti, aby se atom uranu stal **nestabilním a zhroutil se**.

V tomto bodě analýzy jsme dospěli k pochopení důvodů pro **možnosti a zákonitosti vzniku ŽIVOTA na planetách**. Po dokončení formování planety z volných hmot v zóně nestejnoroďého makroprostoru se celková měrnost vrací do výchozího stavu (tj. původního, před explozí supernovy). Přičemž deformace makroprostoru zůstává zachována. Hybridní hmoty pouze **zaplňují** tuto **nestejnoroďost** makroprostoru.

Jinými slovy, měrnost hybridní formy hmoty **ABCDEFGF** – fyzicky husté látky (FHL) – se nachází v následující škále měrnosti:

$$2,87890 < L_{\text{FHL}} < 2,89915. \quad (2)$$

Měrnost hybridní formy hmoty **ABCDEF** – éterické látky (EL) se nachází v následující škále: $2,89915 < L_{\text{EL}} < 2,91935.$ (3)

Měrnost hybridní formy hmoty **ABCDE** – astrální látky (AL) se nachází v následující

škále:

$$2.91935 < L_{AL} < 2.93956 \quad (4)$$

Měrnost hybridní formy hmoty **ABCD** – látky první mentální sféry (LPM):

$$2.93956 < L_{LPM} < 2.95976 \quad (5)$$

Měrnost hybridní formy hmoty **ABC** – látky druhé mentální sféry (LDM):

$$2.95976 < L_{LDM} < 2.97996 \quad (6)$$

Měrnost hybridní formy hmoty **AB** – látky třetí mentální sféry (LTM):

$$2.97996 < L_{LTM} < 3.00017 \quad (7)$$

Měrnost makroprostoru po završení formování planety se vrací k výchozí úrovni, na které byla do výbuchu supernovy. Po završení procesu tvoření se objeví konstantní gradient měrnosti mezi úrovní měrnosti fyzicky husté látky (**2,89915**) a úrovní měrnosti okolního makrokosmu (**3,00017**). Konstantní gradient měrnosti se jeví být **nezbytnou podmínkou** pro vznik života. Důležitý význam má velikost tohoto poklesu. Konkrétně tato hodnota určuje evoluční potenciál živé hmoty, života. Minimální změna měrnosti, při které je možný počátek vzniku života, se musí rovnat:

$$\zeta = 1\gamma_i (\Delta L) \quad (8)$$

Zrození prvků intelektu a vzniku paměti, bez nichž nelze rozvinout mysl, je možné při změně měrnosti, která se rovná:

$$\zeta = 2\gamma_i (\Delta L) \quad (9)$$

Nezbytným předpokladem pro vznik mysli a jejího vývoje je změna měrnosti, která musí být rovna:

$$\zeta = 3\gamma_i (\Delta L) \quad (10)$$

Takovým způsobem při použití propadu měrnosti jako kritéria můžeme mluvit o potřebě kvalitativní struktury prostoru-vesmíru (pro náš prostor-vesmír $\gamma_i (\Delta L) = 0,020203236\dots$). Pouze prostory-vesmíry tvořené **třemi a větším** množstvím **forem hmoty** mají nutné podmínky pro vznik života a mysli (více informací o nezbytných a dostačujících podmínkách pro vznik života bude uvedeno v dalších kapitolách). Teď si připomeňme, že obnova výchozí úrovně měrnosti makrokosmu nastává z následujících důvodů. Vzniklých šest sfér z hybridních forem hmot uvnitř zóny nehomogenity měrnosti kompenzuje deformaci prostoru vzniklou výbuchem supernovy. Přitom hybridní formy hmot zvyšují úroveň měrnosti makroprostoru v mezích objemu, který zaujímají. Také si připomeňme, že lehké atomy, které nepříliš ovlivňují mikrokosmos, jsou stabilní v celém rozsahu (1) a vznikají jak uvnitř jádra naší planety, tak i v atmosféře (**obr.9**), zatímco těžká jádra mohou být stabilní ve velmi omezeném rozsahu hodnot měrnosti mikroprostoru (**obr.10**). Transuranové prvky nemohou dlouho existovat ve stabilním stavu. Po pohlcení elektromagnetických vln se měrnost jádra pohltivšího atomu stává kritickou nebo nadkritickou:

$$L_{trans.uran} > 2,89915$$

A, výsledkem, takové atomy se rozpadají, vytvářejí jádra středních velikostí a vydávají silný proud částic a vln α , β , γ záření. Probíhá jedinečný výbuch „supernovy“ na úrovni mikrokosmu. Co je zajímavé, příčiny vyvolávající výbuchy jsou v obou případech totožné – nestabilita při nadkritické úrovni měrnosti. Následky výbuchů jsou podobné: výron hmoty a záření a následné přejítí systému do stabilního stavu. Při měrnosti prostoru **L=3,00017** se už všechny formy hmot našeho vesmíru nijak vzájemně neovlivňují. Zajímavé je, že všechna záření, obecně známá současné vědě, jsou podélně-příčné vlny, které vznikají jako výsledek mikroskopického kmitání měrnosti protoru.

$$3,000095 < L_\lambda < 3,00017$$

$$0 < \Delta L_\lambda < 0,000075 \quad (11)$$

Rychlost šíření těchto vln se mění v závislosti na úrovni vlastní měrnosti prostředí, ve kterém se šíří. Když záření Slunce a hvězd proniká hranicemi atmosféry planety, rychlost jejich šíření v tomto prostředí se zmenšuje tak, protože vlastní úroveň měrnosti atmosféry je nižší než vlastní úroveň měrnosti otevřeného prostoru.

$$2.899075 < L_\lambda \text{ cp} < 2.89915$$

$$0 < \Delta L_\lambda \text{ cp} < 0.000075 \quad (12)$$

Jinými slovy, rychlost propagace podélně-příčných vln závisí na úrovni vlastní měrnosti prostředí, ve kterém se šíří. Což je obvykle vyjádřeno koeficientem lomu (n_{cp}). Podélně-příčné vlny při svém šíření přenášejí mikroskopické rušení měrnosti $\Delta L_\lambda \text{ cp}$. Když prostupují různými materiálními substancemi, vyskytuje se překrytí $\Delta L_\lambda \text{ cp}$ na úroveň měrnosti těchto látek nebo prostředí. Vnitřní kolísání měrnosti vzniklé jako výsledek takové interference (přidání navíc) je katalyzátorem pro většinu procesů probíhajících ve fyzicky husté hmotě. Vzhledem k tomu, že atomy různých prvků mají různé podúrovně měrnosti, nemohou vytvářet nové spoje ([obr.12](#)). Ale když se podélně-příčné vlny šíří prostředím, mikroskopické kolébání měrnosti jimi vyvolané neutralizuje rozdíly v hodnotách měrnosti různých atomů ([obr.13](#)). V tomto případě se elektronové obaly těchto atomů sloučí do jediného, vytvářejíc novou chemickou sloučeninu. Atomy je možno srovnat s plováky na vodní hladině. Podélně-příčné vlny zvyšují a snižují na svých hřebenech „plováky“-atomy, tímto se mění úroveň jejich vlastní měrnosti a vytváří možnost vzniku nových sloučenin. Pro realizaci syntézy sloučenin jsou principiálně důležité následující parametry podélně-příčných vln: amplituda a délka vlny (λ).

Pokud je vzdálenost mezi atomy srovnatelná s vlnovou délkou, probíhá interakce mezi vlastní měrností těchto atomů a měrností vlny. Vliv stejné vlny na úrovni měrnosti různých atomů je nerovnoměrný. Měrnost jedněch atomů se zvyšuje a jiných se snižuje, nebo zůstane stejná. Právě to vede k nezbytnému uvedení atomů do rovnováhy měrností ([obr.13](#)). Pokud je vlnová délka mnohem delší než vzdálenost mezi atomy, rozdíl hladin měrnosti atomů se zachová nebo jen nepatrně změní. Probíhají synchronní změny úrovní vlastní měrnosti všech atomů a počáteční kvalitativní rozdíl hladin měrnosti atomů je zachován.

Amplituda vln určuje velikost změny měrnosti prostoru, způsobené těmito vlnami při jejich šíření v daném prostředí. Rozdílná úroveň měrností mezi různými atomy vyžaduje jinou úroveň vlivu na ně. Jmenovitě amplituda plní tuto funkci, při šíření vln v prostředí. Hodnota vzdálenosti mezi atomy v kapalných a pevných látkách se pohybuje v rozmezí 10^{-10} až 10^{-8} metrů. Proto vlnové spektrum od ultrafialového do infračerveného se vstřebává a vyzáruje v průběhu chemických reakcí v kapalném prostředí. Jinými slovy, při spojení atomů v novém uspořádání vzniká vyzáření nebo pohlcení tepla, nebo viditelného světla (exotermní a endotermní reakce), pokud tyto vlny odpovídají požadovaným podmínkám.

A tak **podélno-příčné vlny od infračerveného po gama záření se projevují mikroskopickým kolísáním měrnosti**, vznikajícím v termojaderných a jaderných reakcích. Amplituda vln chemických reakcí je určena rozdílem mezi úrovní měrnosti atomů před reakcí a atomů v důsledku této reakce. Není náhoda, že záření se vyskytuje v dávkách (kvantech). Každé **kvantum (dávkách) záření** je výsledkem **unikátního procesu přeměny atomu**. Proto při zakončení tohoto procesu skončí i generace vln. Uvolnění záření proběhne v miliardtině sekundy. V souladu s tím se záření **pohlcuje také v kvantech (dávkách)**.

V přírodě existují i podélné vlny s kolísající měrností prostoru. Jaká je povaha těchto vln a jak se projevují?

Jako výsledek termojaderných reakcí Slunce vzniká mocný proud záření, z nichž větší

část představují vlny optického spektra. Po dosažení povrchu planety jsou tyto vlny absorbovány povrchovými vrstvami. Při hromadném pohlcení fotonů světla atomy povrchových vrstev velkých ploch dochází ke zvýšení úrovně měrnosti této vrstvy o určitou hodnotu ΔL . Tato hodnota odpovídá amplitudě vln, které jsou absorbovány povrchovou vrstvou planety (infračervené, optické, ultrafialové záření ze Slunce). V důsledku toho se rozdíl mezi úrovní měrnosti atmosféry a povrchu planety v oblasti absorpce snižuje o hodnotu ΔL , v té době, kdy neosvětlená nebo noční část povrchu planety zachovává normální pokles hladiny měrnosti mezi atmosférou a povrchem. Tak tam vzniká gradient mezi **úrovněmi měrnosti osvětlené a neosvětlené** oblasti povrchu planety. Vzniká **gradient měrnosti paralelní k povrchu planety**. To vede k tomu, že molekuly, které tvoří atmosféru, se začnou pohybovat podél tohoto spádu měrnosti, což vytváří atmosférický pohyb vzduchových mas. Pro pochopení tohoto jevu se obrátíme ke gravitaci.

Co je to gravitace, síla přitažlivosti? Proč existuje, jaká je její podstata? V důsledku čeho všechny předměty padají dolů a neletí nahoru? Co zastavuje jejich pohyb v určitém směru? Proto, abychom to vyjasnili, vrátíme se k procesu formování planety v oblasti nehomogenity prostoru, vzniklé ve výsledku výbuchu supernovy. Postupné splynutí sedmi forem hmot v oblasti nehomogenity vede k vytvoření šesti hybridních forem hmot. Při tom se neutralizuje prostorová nehomogenita. Je tu jen jedna nuance – hybridní hmoty jsou kvalitativně odlišné od hmot, z nichž byly vytvořeny. Proto volné formy hmoty pokračují ve svém pohybu zónou nesourodosti. Hybridní hmoty při tom už nevznikají.

Syntéza vzniká jenom tehdy, když se z té či oné příčiny množství hybridní hmoty zmenšuje. Po obnovení rovnováhy se syntéza opět zastavuje. Ale jak planeta ztrácí svoji hmotu v důsledku jaderných procesů a částečné ztráty atmosféry, tak se tento proces stává prakticky trvalým. Nejenom komety, ale i planety mají plynový „ohon“, který je příčinou atmosférických ztrát planety. Při svém pohybu v zóně nestejnorodosti volné hmoty směřují od úrovně s vyšší měrností k úrovni s nižší. Je možné hovořit o prouděch volných forem hmot v zóně nestejnorodosti. Vzhledem k tomu, že různé volné hmoty odlišně reagují na jeden a tentýž propad úrovně měrnosti, uvnitř zóny nestejnorodosti periodicky vznikají turbulence (víry) toků. Právě **turbulentní proudění** a jejich nesourodost jsou **příčinami** způsobujícími **pohyb kůry a sopečné erupce**. Objasní se taktéž vztah mezi sluneční aktivitou a tektonickou činností planety: sluneční bouře způsobují kolísání mohutnosti proudů. Přičemž, kvalitativní bariéry mezi planetárními úrovněmi mají různé propouštěcí schopnosti pro různé toky hmot. Proto na těchto překážkách dochází k nepřiměřenému hromadění volných forem hmot, což je příčinou vnitřních turbulencí, vyvolávajících tektonickou aktivitu.

Vezměme si příklad kaskády šesti nádrží s proporcionálními rozměry, kde každá následující je o stejnou velikost větší než ta předchozí. Po zaplnění horní vodní nádrže voda přetéká přes kraj a začíná plnit níže ležící, která je dvakrát větší než ta vrchní. Po zaplnění druhé voda přetéká do třetí atd. tak dlouho, dokud se nezaplňují všech šest vodních nádrží. Dále, když jsou všechny vodní nádrže plné, postupující voda bude pokračovat v pohybu uvnitř nich a přetékat přes okraj do nižších. Přitom hladiny vodních nádrží zůstanou stejné. Pouze uvnitř vodní nádrže bude voda vytvářet vířivé proudy. Zvětšení objemu vtékající vody povede pouze k ještě mohutnějším vířivým pohybům uvnitř těchto vodních nádrží.

Voda se z hladiny vodních nádrží odpařuje, a je schopna vstoupit znovu do procesu, a takový systém může existovat nekonečně dlouho, nebo, přinejmenším, v dlouhodobém horizontu. Analogické procesy se vyskytují při formování i životě planety. Po zformování planety nastává vyrovnání měrnosti do výchozího stavu.

Volné formy hmot pokračují v pohybu uvnitř zóny nestejnorodosti od úrovně maximální měrnosti k úrovni minimální, protože **pro volné formy hmot zóny nestejnorodosti měrnosti prostorů stále existují**. Takže, jak voda zaplnila vodní nádrž po okraj, pokračuje v tečení a pohybuje se uvnitř, a zbytek vody zkrátka nepřetéká do další vodní nádrže. Syntéza hybridních hmot se obnovuje opět pouze v případě ztráty části hmoty planety. Takovým způsobem probíhá koloběh hmot v oblasti nestejnorodosti měrnosti prostoru (**obr.14**), přičemž pohyb proudu hmot směřuje od **úrovně s vysokou měrností k úrovni nižší**.

Kromě toho vzniká i gradient mohutnosti proudů volných hmot na úrovni kvalitativních bariér. To je způsobeno tím, že volné hmoty se projevují různými způsoby při změně měrnosti prostoru o jednu a tu samou hodnotu. Takovým způsobem je gradient měrnosti prostoru je určitým faktorem gravitace. Každý volný atom, molekula usiluje o maximálně stabilní stav. Tomuto stavu odpovídá určitá úroveň měrnosti v její stupnici (1). V případě rozdílné měrnosti atomu nebo molekuly oproti úrovni optimální vzniká síla navracející je do stavu stabilní rovnováhy. Kyvadlo je vynikající analog tohoto procesu. Pokud se odchýlíte od pozice stabilní rovnováhy, vzniká síla vracející kyvadlo k tomuto stavu. Nu, co za sílu pohybuje atomy a molekulami k vyrovnané úrovni měrnosti? Jestliže umístíme do proudu vody cirkulující v rybníce kuličky různých velikostí a hmotností, tyto proudy je vynesou na úroveň, které jsou v rovnováze s jejich hustotou. Tak i volné hmoty za sebou vlečou atomy a molekuly při svém cíleném pohybu od úrovně vyšší měrnosti k úrovni nižší. Pokud proudy volných hmot donesou atomy a molekuly výše nebo níže od odpovídající úrovně měrnosti, vzniká síla vracející je k vyrovnanému stavu. To je spojeno s tím, že vzniká změna měrnosti $\pm\Delta L$ ve vztahu k úrovni stabilní rovnováhy. Jenom při pohlcení elektromagnetických vln se mění vlastní úroveň měrnosti atomu nebo molekuly, přičemž získávají novou vyváženou úroveň měrnosti:

$$\mathbf{L}_{a1} = \mathbf{L}_a + \Delta\mathbf{L}_\lambda \quad (13)$$

To je velmi důležité pro porozumění celé řady přírodních jevů: atmosférických elektrických výbojů, větru, tektonické aktivity, závislosti na tloušťce kvalitativní bariéry na noci a dni, atd. Podíváme se na tyto jevy více podrobněji, protože všechny mají důležitý význam pro vznik života na planetě. Začneme od atmosférických elektrických výbojů. Jaká je jejich podstata, proč vznikají? Jejich přítomnost je další **nezbytnou podmínkou** vzniku života. Bez atmosférické elektřiny by jednoduše život na naší planetě nevznikl. Proto porozumění jeho podstatě je klíčem k porozumění zákonitosti vzniku života jak na naší planetě, tak i na miliardách jiných planet ve vesmíru. Jak bylo zmíněno dříve, volné hmoty různě reagují na změnu měrnosti. Na Sluncem osvětleném povrchu planety dochází k pohlcení slunečního záření molekulami atmosféry a povrchové vrstvy. Přitom se zvětšuje vlastní úroveň měrnosti těchto molekul [viz rovnice (2)]. To vede k tomu, že se změní celková (kumulativní) měrnost osvětlené plochy o hodnotu ΔL . V důsledku toho se mění tloušťka kvalitativní bariéry mezi fyzickou a éterickou sférou. Na úrovni této bariéry se začínají hromadit volné hmoty. To probíhá proto, že při mocnější kvalitativní bariéře mezi úrovněmi se propustná schopnost bariéry pro volné hmoty zmenšuje. Nadbytečná koncentrace volných hmot roste, dokud existuje změněná úroveň měrnosti na osvětleném území.

Souběžně s tímto procesem probíhá další, neméně důležitý. Na **osvětleném území** se zvyšuje vlastní úroveň měrnosti v tu dobu, kdy se na **neosvětleném území udržuje předchozí vyvážená úroveň měrnosti**. Mezi osvětlenou i neosvětlenou oblastí vzniká gradient úrovně měrnosti. Tento gradient měrnosti směřuje podél povrchu planety, což

způsobí pohyb volných hmot paralelně s jejím povrchem od zóny s vysokou úrovní měrnosti (osvětlený povrch) k zóně s menší úrovní měrnosti (neosvětlený povrch). Ve výsledku objevení se druhého směru pohybu volných hmot rovnoběžně s povrchem vzniká spád atmosférického tlaku (**obr.15**) a zmenšuje se síla přitažlivosti. Protože molekuly atmosféry nejsou mezi sebou spojeny v pevné (tuhé skupenství látky) nebo polotuhé systémy (kapalné skupenství látky), gradient měrnosti prostoru podél povrchu vede k tomu, že proud volných hmot za sebou táhne molekuly utvářející atmosféru. **Vzdušné masy jsou v pohybu**, vzniká vítr.

Při tomto „zahřáté“ molekuly (molekuly, které absorbovaly sluneční záření) se přemísťují na neosvětlenou oblast, kde u nich dochází ke spontánnímu (samovolnému) vyzařování vln. Jinými slovy, vlastní úroveň měrnosti těchto molekul je vyšší než vlastní úroveň atmosféry neosvětleného povrchu, a právě tento rozdíl vyvolává spontánní vyzařování vln. „Chladné“ molekuly zase mají úroveň vlastní měrnosti nižší než vlastní úroveň měrnosti osvětlené oblasti, což vyvolává masové absorbování slunečního záření a tepelného záření osvětleného povrchu. Postupně probíhá vyrovnávání mezi vlastní úrovní měrnosti osvětleného povrchu a vlastní úrovní měrnosti molekul. Přitom, pokud se vlastní úroveň měrnosti „chladných“ molekul významně odlišuje od vlastní úrovně měrnosti osvětlené oblasti, probíhá snížení druhého zmíněného. Jestliže vlastní úroveň měrnosti osvětlené oblasti klesá na úroveň takzvaného „rosného“ bodu, molekuly vody z plynného skupenství přecházejí na kapalné. Padá rosa. Pokud to probíhá na úrovni oblačnosti, proces tvorby kapek dostává řetězový charakter a přší. Při tomto stavu se kvalitativní bariéry mezi éterickou a fyzickou úrovní vracejí k normě. Jestliže tento proces probíhá rychle a prudce, volné hmoty nahromaděné na úrovni kvalitativní bariéry lavinovitě stékají. A vznikají atmosférické elektrické jevy – **blesky**. Analogií tomuto procesu může posloužit přehrada na řece, u které otevřeli všechna stavidla, a všechna voda shromážděná v přehradě se naráz osvobodí. Pravidelné střídání dne a noci probíhá logicky a přirozeně, jak je popsáno výše. Jinými slovy, **vznik života je přirozenou a logickou** etapou v postupu evoluce planet, které mají **atmosféru, vodu a periodické střídání dne a noci**.

Velmi důležitý parametr – **délka trvání planetárních dnů**, určená velikostí planety a rychlostí rotace planety kolem vlastní osy. Optimální pro vznik života jsou planety s délkou trvání planetárních dnů v rozmezí 18-48 pozemských hodin. Při menší délce trvání planetárních dnů nedosahují výše popsané procesy úrovně, ve kterých probíhá aktivní pohyb atmosférických mas a výboje atmosférické elektriny, bez čehož je vznik organického života nemožný. Větší délka trvání planetárních dnů (více než 48 pozemských hodin) vede k trvalému stavu bouřlivé atmosféry planety, což vytváří složité podmínky pro vznik a rozvoj života. Na takových planetách může vzniknout život pouze v případě, pokud intenzita záření hvězdy dopadajícího na povrch planety klesne na určitou úroveň. Jen při úrovni vyzařování hvězdy, pokud se osvětlený povrch planety nepřehřívá, vznikají podmínky pro vznik života. Obvykle se na takových planetách tyto podmínky objevují v poslední fázi života hvězdy, ale i když vzniká život, nemá čas se rozvinout do složitých forem předtím, než hvězda zemře.

To znamená, že **vznik života** na planetách je **logickým a přirozeným** krokem ve **vývoji hvězdných systémů**. **Život** na naší planetě **Zemi** **NĚmohl** **Nevzniknout...**

Kapitola 2. Živá hmota. Zákonitosti vzniku života ve vesmíru

Otázka vzniku života na naší planetě byla vždy „kamenem úrazu“. Od dávných dob se filozofové a vědci snažili, aby odhalili tajemství života. Vytvářeli různé teorie a hypotézy o povaze živé hmoty. Všechny jsou však založeny na postulátech (pojetí považované za samozřejmost – bez dokazování). Aby udrželi tyto teorie životaschopné, později vytvářeli více a více nových postulátů. V současné době všechny existující „vědecké“ teorie mají svůj základ v desítkách a někdy i stovkách postulátů. Mezi nimi je i moderní fyzika. Informace, které lidstvo se nahromadilo do konce dvacátého století, jsou naprosto **neudržitelné** teorie. Včetně fyziky. Objevy poslední čtvrtiny dvacátého století v oblasti jaderné fyziky zničily poslední opěrný bod moderní fyziky. Základní fyzikální zákon – **zákon o zachování hmoty** – byl zničen experimentálními výsledky jaderné fyziky. Podstatou tohoto postulátu je, že hmota se neobjeví z ničeho, a nikam nezmizí. Aplikované na syntézu částic v jaderných reakcích lze tento zákon zapsat takto:

$$m_1 + m_2 \geq m_3 \quad (1)$$

Jinými slovy, množství hmoty vzniklé ze syntézy částic by mělo být menší nebo rovno celkové hmotnosti částic, které ji vytvořily. Výsledky experimentů dovedli jaderné fyziky k šoku, ze kterého se nemohou vzpamatovat do dnešního dne. A to „jen“ proto, že v některých experimentech hmota vzniklých částic je někdy o několik řádů vyšší, než je součet hmotnosti částic původních:

$$m_1 + m_2 \ll m_3 \quad (2)$$

Reálné experimenty, skutečné nástroje a výsledky – naprosto fantastické. Látka se objevila z ničeho nic. Přičemž odchylka výsledků od zákona nepochází z chyby zařízení. Zařízení s chybou o více než pět procent se nepoužívají pro výzkum. Proto, když jsou výsledky o několik řádů jiné, než jsme očekávali, chyba zařízení nemá žádný význam.

Faktem je, že vědci **nemají a ani nemohou** mít žádné **vysvětlení**. Tyto úkazy, které vědci zaznamenali vizuálně nebo pomocí přístrojů, jsou projevy skutečných přírodních zákonů. **Skutečné přírodní zákony jsou vytvářeny na úrovni makrokosmu a mikrokosmu**. Vše, s čím se člověk setkává ve svém životě, je mezi **makrokosmem** a **mikrokosmem**. A proto, když člověk s pomocí přístrojů nahlédl do mikrokosmu, setkal se nejprve s přírodními zákony, a ne jejich projevy. Hmota nevznikla z ničeho. Vše je mnohem jednodušší a složitější zároveň: skutečnost, že člověk **ví o hmotě** a přemýšlel o ní jako o úplné a absolutní koncepci, je ve skutečnosti jen malá část tohoto poznání. Hmota prokazatelně nezmizí a neobjeví se z ničeho, je zde skutečně **zákon o zachování hmoty**, jenomže není takový, jak si ho představují vědci ... To znamená, že stávající vědecké teorie, vzniklé na základě postulátů, jsou mrtvé. Nemohou dát koherentní a logické vysvětlení.

Ideální teorii můžeme nazývat takovou teorií, která má ve svém základu jen několik málo nebo jeden postulát. Taková teorie existuje – je to teorie o božském původu všech věcí:

« Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží vznášel se nad vodami. I řekl Bůh: Bud' světlo! I bylo světlo. A viděl Bůh světlo, že bylo dobré; i oddělil Bůh světlo od tmy. A nazval Bůh světlo dnem, a tmu nazval nocí. I byl večer a bylo jitro, den první. Řekl také Bůh: Bud' obloha u prostřed vod, a děl vody od vod! I učinil Bůh tu oblohu, a oddělil vody, kteréž jsou pod oblohou, od vod, kteréž jsou nad oblohou. A stalo se tak.

Řekl ještě Bůh: Shromážděte se vody, kteréž jsou pod nebem, v místo jedno, a ukaž se místo suché! A stalo se tak. I nazval Bůh místo suché zemi, shromáždění pak vod nazval mořem. A viděl Bůh, že to bylo dobré.

Řekl ještě Bůh: Zplod' země trávu, a bylinu vydávající sémě, a strom plodný, nesoucí

ovoce podle pokolení svého, v němž by bylo símě jeho na zemi. A stalo se tak. Nebo země vydala trávu, a bylinu nesoucí semeno podle pokolení svého, i strom přinášející ovoce, v němž bylo símě jeho, podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré. I byl večer a bylo jitro, den třetí.

Řekl ještě Bůh: *Bud'te světla na obloze nebeské, aby oddělovala den od noci, a byla na znamení a rozměření časů, dnů a let. A aby svítila na obloze nebeské, a osvětcovala zemi. A stalo se tak. I učinil Bůh dvě světla veliká, světlo větší, aby správu drželo nade dnem, a světlo menší, aby správu drželo nad nocí; též i hvězdy. A postavil je Bůh na obloze nebeské, aby osvětcovala zemi; A aby správu držela nade dnem a nocí, a oddělovala světlo od tmy. A viděl Bůh, že to bylo dobré. I byl večer a bylo jitro, den čtvrtý.*

Řekl ještě Bůh: *Vydejte vody hmyz duše živé v hojnosti, a ptactvo, kteréž by létalo nad zemí pod oblohou nebeskou! I stvořil Bůh velryby veliké a všelijakou duši živou, hýbající se, kteroužto v hojnosti vydaly vody podle pokolení jejich, a všeliké ptactvo křídla mající, podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré.*

I požehnal jim Bůh, řka: Plod'tež se a množte se, a naplňte vody mořské; též ptactvo ať se rozmnožuje na zemi! I byl večer a bylo jitro, den pátý.

Řekl též Bůh: *Vydej země duši živou, jednu každou podle pokolení jejího, hovada a zeměplazy, i zvěř zemskou, podle pokolení jejího. A stalo se tak. I učinil Bůh zvěř zemskou podle pokolení jejího, též hovada vedlé pokolení jejich, i všeliký zeměplaz podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že bylo dobré.*

Řekl opět Bůh: *Učiňme člověka k obrazu našemu, podle podobenství našeho, a ať panují nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad hovady, a nade vší zemí, i nad všelikým zeměplazem hýbajícím se na zemi. I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je.*

A požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Plod'te se a rozmnožujte se, a naplňte zemi, a podmaňte ji, a panujte nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad všelikým živočichem hýbajícím se na zemi. Řekl ještě Bůh: Aj, dal jsem vám všelikou bylinu, vydávající símě, kteráž jest na tváři vší země, a všeliké stromové, (na němž jest ovoce stromu), nesoucí símě; to bude vám za pokrm.

Všechněm pak živočichům zemským, i všemu ptactvu nebeskému, a všemu tomu, což se hýbe na zemi, v čemž jest duše živá, všelikou bylinu zelenou dal jsem ku pokrmu.

I stalo se tak. A viděl Bůh vše, což učinil, a aj, bylo velmi dobré. I byl večer a bylo jitro, den šestý. A tak dokonána jsou nebesa a země, i všecko vojsko jejich. A dokonal Bůh dne sedmého dílo své, kteréž dělal; a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteréž byl dělal. I požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho; nebo v něm odpočinul Bůh ode všeho díla svého, kteréž byl stvořil, aby učiněno bylo. ...»¹

(Poznámka překl.: využítá verze na – <http://alarmo.nostalghia.cz/doc/gn1.htm>)

Ideální teorie, není liž pravda? Pouze jeden postulát – **Pán Bůh**. On nevysvětluje, je to přijímáno jako samozřejmost. Všechno je výsledkem Božího tvoření. Logika vystavěná bezchybně. A ve skutečnosti, **klíč k pochopení vesmíru je i zámek tohoto porozumění**. Začarovaný kruh bez začátku a bez konce. Ale nemyslím si, že tahle „ideální“ teorie může uspokojit kteréhokoliv člověka, který se dal na cestu **poznání světa kolem nás**. Ale, kupodivu, většina vědců, kteří si kladou tento cíl, nemůže uniknout „vedlejšími účinkům“ vlivu „ideální“ teorie Boha. Všichni berou jako nutnost fakt, že člověk je kopii samotného Pána Boha: «... *I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu ...*» Samozřejmě, že je příjemné cítit se jako **kopie Pána Boha**. V souladu s tím se předpokládá, že vše, čím

¹ Starý Zákon, První kniha Mojžíšova, «Бытие», hlava 1.

disponuje člověk v poznání světa kolem nás, je limit, vrchol možnosti, že všechny naše smysly jsou korunou živé hmoty. V opačném případě, jak si vysvětlit fakt, že „vědci“ uznávají pouze to, co mohou ohmatat vlastníma rukama?

Samozřejmě, že člověk se může snažit pochopit pouze to, co prošlo jeho orgány vnímání. Nicméně, člověk by měl mít vždy na paměti, že – to **není vrchol možností**, ale pouze **první stupeň** rozvoje **rozumu**, a pokusit se najít způsoby, jak rozšířit a posílit slabé a tenké nitky informací, které přicházejí do lidského mozku skrze smyslové orgány. Je nutné rozvíjet sebe, svůj mozek tak dlouho, dokud se tento „tenký a slabý pramínek“ nepromění v silný potok. A pak se většina tajemství přírody vydá na milost triumfujícímu rozumu ... A pokud se to nestalo, pojďme, pokusme se udělat **první kroky na cestě rozumu** ...

Takže, jaké podmínky museli nastat na planetě, aby byl možný vznik života?

Takových podmínek je několik:

1. Přítomnost konstantního parametru měrnosti ζ .

Hodnota konstantního rozdílu měrnosti a koeficientu kvantování prostoru γ_i (*určující počet forem hmoty daného typu, které se mohou slučovat v rámci tohoto rozdílu*) stanoví evoluční potenciál možnosti života. Mnohočetnost těchto hodnot – kritérii dává představu o množství kvalitativních bariér (úrovní), vznikajících uvnitř tohoto rozdílu měrnosti. Množství bariér charakterizuje kvalitativní rozmanitost možných životů. Včetně – možnosti vzniku rozumu a jejího rozvoje.

2. Přítomnosti vody.

Voda je základ organického života na naší planetě. Samozřejmě, že existují formy života nejen na základě bílkovin. Ale pro začátek je nutné sledovat zákonitosti vzniku života na bázi bílkovin. Musíme pochopit, co se děje v našem vlastním domě, než nahlédneme do cizího.

3. Přítomnosti atmosféry.

Atmosféra je nejvíce dynamickou, aktivní částí planety. Reaguje rychle a dramaticky na změny stavu životního prostředí, což je velmi důležité pro existenci života. Přítomnost **kyslíku a oxidu uhličitého** v atmosféře – je znamením přítomnosti bílkovinného života na planetě. Atmosféra by neměla být velmi hustá, ale ani příliš řídká. Při velmi husté atmosféře záření hvězdy nedosáhne povrchu planety a neohřívá ji. Současně nižší vrstvy atmosféry nepohlcují záření hvězdy a tepelné záření povrchových vrstev planety. Ve výsledku, **nevzniká spád měrnosti** mezi osvětlenou a noční částí povrchu planety. A v důsledku toho **nedochází** k žádnému **pohybu** atmosférických hmot v nižších vrstvách atmosféry. Při nepřítomnosti gradientu měrnosti nad povrchem planety nevznikají žádné **atmosférické elektrické výboje**. V extrémně řídkém prostředí mají nižší vrstvy možnost absorbovat hvězdné záření a tepelné záření povrchu. Ale při tom **nenastane pohyb atmosférických hmot** v důsledku jejich extrémní řídkosti. Jak je dobře známo, velikost a hustota atmosféry je závislá na velikosti a hmotnosti planety. Proto jedině planety, srovnatelné co do velikosti a hmotnosti s naší planetou Zemí, mají nejprůzračnější podmínky pro vznik bílkovinného života. Atmosféra by neměla být **ani příliš „těžká“**, **ani příliš „lehká“**.

4. Přítomnost pravidelného střídání dne a noci.

Planetární den by neměl být **ani velmi krátký ani příliš dlouhý**. Planety s délkou planetárního cyklu v rozmezí 18-48 hodin pozemských mají maximálně příznivé podmínky pro vznik života. Připomeňme si, že v průběhu planetárního dne absorbuje záření hvězdy a tepelné záření povrch, zvyšuje úroveň měrnosti osvětlené plochy, zatímco současně na noční straně planety úroveň měrnosti atmosféry zůstává stejná nebo dokonce klesá. Snížení úrovně měrnosti noční (neosvětlené) strany povrchu planety vzniká v důsledku ochlazení

(molekuly atmosféry při tom vyzařují tepelné vlny). V důsledku toho se mezi osvětlenou a noční zónou planety tvoří **spád měrnosti**. Při dosažení určité úrovně spádu měrnosti vzniká **pohyb ve spodních vrstvách atmosféry** planety podél tohoto spádu. Je-li doba trvání planetárního dne malá, spád měrnosti **nedosahuje** úrovně, na které existuje významný pohyb nižších mas atmosféry planety. Je-li doba trvání planetárního dne dlouhá, velký pokles měrnosti je tak významný, že vede k silným a dlouhotrvajícím atmosférickým bouřím a vichřicím, které ničí vrchní vrstvy planetární půdy, což znemožňuje rozvoj flory na planetě. Bouřkový stav atmosféry vytváří také silný pohyb povrchových vrstev oceánů na planetě, což ve svém důsledku znemožňuje vznik života ve vodě.

5. Přítomnost výbojů atmosférické elektřiny.

Při atmosférických výbojích elektřiny dochází v mořské vodě k **syntéze organických molekul**. V zóně výbojů dochází k dalšímu narušení prostoru (změny na úrovni měrnosti), při kterém se molekuly anorganických látek rozpuštěných ve vodě vzájemně propojují v kvalitativně nový řád, vytvářejí se organické sloučeniny, které nesou v sobě řetězce stejného typu atomů. Pouze silné výboje atmosférické elektřiny jsou schopné vytvořit potřebné podmínky, za kterých úroveň měrnosti dosáhne kritické hodnoty. Dvě volné elektronové vazby každého z těchto atomů jsou schopné připojit se na sebe jako volné ionty a stejně tak i další řetězce molekul. Atmosférické elektrické výboje vznikají v důsledku rozdílu tloušťky kvalitativních bariér mezi fyzickými a éterickými úrovněmi planety. Když noc svým příkrovem objímá zemi, povrchové vrstvy planety se začnou ochlazovat a vyzařují tepelné vlny. A jako u každého záření se snižuje úroveň měrnosti vysílajícího atomu, takže se molekuly zmenšují. Pokud k tomu dojde současně u bilionu bilionů atomů a molekul v ohraničené oblasti (oblast osvětlená hvězdou během dne), sníží se úroveň měrnosti celého území. Pokud se během dne atmosféra a povrch planety zahřeje moc, a v noci dojde k prudkému ochlazení, vznikne **skok úrovně měrnosti**. Ve stejné době volná materie nahromaděná na úrovni kvalitativní bariéry padá jako lavina. Nastane elektrický výboj mezi atmosférou a povrchem planety².

To znamená, že **nezbytnými podmínkami** pro život na planetách, jsou:

- přítomnost konstantního parametru měrnosti;
- voda;
- atmosféra;
- pravidelné střídání dne a noci;
- výboje atmosférické elektřiny.

Život vzniká automaticky na všech planetách, kde existují výše uvedené podmínky. A takových planet jsou ve vesmíru **miliardy**. Naše planeta Země není jedinečná vytvořením přírody. Ve vesmíru existují a rozvíjejí se **miliardy civilizací**, jak humanoidního typu, tak i mnoho **dalších typů** inteligentního života. Humanoidní forma inteligentního života je ve vesmíru nejčastější. Je to způsobeno tím, že mysl vzniká pouze na určité úrovni rozvoje ekologického systému. Každá **ekologická nika** klade na druh, který ji obývá, určité požadavky, jako jsou: velikost a tvar živých organismů, kvalitativní a kvantitativní složení potravy, určitá periodicitu životně důležitých procesů. Pouze organismy, které byly schopny přizpůsobit se těmto požadavkům, mohou přežít v průběhu evoluce. Po vytvoření systémů životního prostředí nové druhy přetrvávají v důsledku mutací. Nové druhy by měly být lépe přizpůsobeny ekologické nise, než druhy, které ji již

² Více informací o této a dalších nezbytných podmínkách pro život v 1. kapitole.

zaujímají. V tomto případě jsou schopny vytěsnit „majitele“ z jejich bytů (ekologických nik). Takže o možnosti vzniku rozumu se může hovořit **jen při určité úrovni rozvoje ekologického systému**. Přičemž druhy, které mají předpoklady k rozvoji rozumu, mohou zabírat **jednu nebo několik ekologických nik**, často velmi blízkých. To je důvod, proč je většina civilizací ve vesmíru – **humanoidního typu**³. Původ života je na naší planetě – zákonitý proces, a bylo by pošetilé ignorovat tento zřejmý fakt. Myšlenkami o exkluzivitě Země jen zakrýváme strach před faktem, že ve vesmíru je mnoho jiných civilizací. Přiznání existence jiného života ve vesmíru, jiných civilizací, to nejen neponechává žádný prostor pro „**exkluzivitu**“ a „**božskost**“ jak pro civilizaci obecně, tak i pro jednoho člověka na planetě Zemi. Ale také vyzývá k odpovědnosti lidstvo za soužití s přírodou a sebou samými. Myšlenka jedinečnosti nám umožní „odepsat“ mnoho chyb a zločinů lidstva jako celku, jednotlivých států, ale i jednotlivců. „Neporazitelnost“, draží – je velmi dobré krytí pro tohle vše ... O tom však později. Ale teď se podíváme, jak se ve výše uvedených **nezbytných podmínkách** rodí a rozvíjí život.

Mořská voda se, jak každý ví, stala kolébkou života. Obsahuje téměř všechny chemické prvky a mnohé jejich sloučeniny. Při výbojích atmosférické elektřiny dochází k deformaci prostoru. Ve vodě, mrskané těmito výboji (blesky), vzniká úroveň měrnosti, při které se čtyřmocné prvky (uhlík, křemík, fosfor) začínají propojovat v řetězce. V takovém případě molekuly, které vznikly, mají nejen strukturální rozdíly, ale dostávají i nové kvality. Jaké nové kvality vznikají při spojení těchž atomů v různém strukturálním uspořádání? Co nás vede k rozdělování atomů, které tvoří strukturální pořadí z těchž atomů, vytvářejících jiné strukturální uspořádání? Proč v jednom případě vznikají **anorganické** sloučeniny, a dalším – **organické**?

Pokusme se pochopit, co způsobuje rozdíly v organizaci struktury molekul. Prohlédneme anorganické stavební útvary - **krystaly**. Krystaly jsou takové prostorové látky, v kterých jsou atomy uspořádány ve vztahu k sobě v téměř stejné vzdálenosti. Tyto vzdálenosti jsou srovnatelné s velikostí atomů samotných (10^{-14} ... 10^{-12} metru). Přičemž vzdálenosti jsou téměř stejné ve všech směrech prostorově (diamant), nebo shodné ve všech prostorových rovinách (grafit). Tyto krystaly jsou tvořeny atomy **uhlíku** (C) a jsou základem nejen živých organismů, ale i organických molekul (**obr.16** a **obr.17**). Kde jsou příčiny toho, že stejné atomy uhlíku, propojené v rozdílném prostorovém pořadí, se stávají základem živé přírody? Ale ony (příčiny) – jsou důsledkem kvalitativních vlastností organických molekul (**obr.18** a **obr.19**).

Kvalitativní vlastnosti organických molekul jsou následující:

1. Prostorová struktura **organických molekul je různorodá v různých prostorových směrech**.
2. Molekulová hmotnost organických molekul se pohybuje **od několika desítek až k několika milionům atomových jednotek**.
3. **Nerovnoměrné rozložení molekulární hmotnosti organických molekul v různých prostorových směrech**.

A jako důsledek těchto kvalitativních znaků, organické molekuly ovlivňují rozdílně mikroprostor kolem sebe v různých prostorových směrech. To platí zejména pro molekuly RNA a DNA (**obr.20** a **obr.21**). Atomy, které tvoří molekuly, vytvářejí dlouhé řetězce stočené do spirály. Právě **spirální** prostorový tvar molekuly **DNA** a **RNA** poskytuje potřebné kvality **ŽIVÉ HMOTĚ**. Jaké nevyhnutné kvality vytvářejí zázrak života? Co naznačuje kvalitativně novou etapu vývoje hmoty – vývoj živé hmoty, vývoj života?

³ Více podrobnosti o tom v následujících kapitolách.

Snažme se pochopit zázrak, který vytváří život ...

Vnitřní objem šroubovice RNA a DNA tvoří jakýsi tunel. Spirální molekula má silný vliv na úrovni měrnosti mikroprostranství tohoto tunelu. Navíc, vliv na vnitřní objem tunelu se liší v různých prostorových směrech ([obr.22](#)). Připomeňme si, že každý atom má vliv na měrnost mikroprostranství kolem sebe. Sloučení atomů vytváří kombinací vlivů všech atomů na měrnost mikroprostranství molekuly. Při tom má klíčový význam prostorová orientace vlivu každého atomu, který je součástí spojení. Šroubovicová struktura DNA a RNA molekul vytváří podmínky, při kterých je největší vliv na měrnost atomů voliče soustředěn dovnitř šroubovice těchto molekul. Měrnost vnějšího rozměru šroubovice RNA a DNA provázejí pouze malé změny. Je nutné poznamenat, že změny měrnosti vnitřního objemu těchto šroubovic nejsou identické v různých prostorových směrech. Podél osy spirály se vytvoří opakující se změny měrnosti ([obr.22](#)). Tyto rozdíly ve vnitřní objemu vytvářejí stojaté vlnění měrnosti (vlny měrnosti, jejichž parametry se nemění v čase a prostoru). V radiálním směru šroubovice molekuly DNA nebo RNA vytvářejí plovoucí propad měrnosti ([obr.23](#) a [obr.24](#)). Jedná se o stojaté vlnění měrnosti vytvořené spirální strukturou molekuly RNA nebo DNA, a je dostačující pro vznik života. Budeme se snažit zjistit, proč tomu tak je.

Molekuly RNA a DNA se nachází ve vodním prostředí. Mořská voda, v které se zrodil první život, obsahuje velké množství molekul, iontů, a to jak anorganického tak i organického původu. Všechny tyto molekuly a ionty jsou v neustálém náhodném pohybu. Výsledkem je, že se molekuly a ionty občas dostanou do vnitřního objemu šroubovice **RNA a DNA. A zázrak života, je na světě!..** Vysvětlení tohoto zázraku je velice jednoduché. Faktem je, že vnitřní objem šroubovice molekuly **DNA** nebo **RNA** je past pro všechny ulovené molekuly. Radiální gradient měrnosti udržuje polapené molekuly v této pasti uvnitř šroubovice **RNA a DNA**. Při tomto radiálním gradientu měrnosti se zastavuje volný pohyb materiálu podél tohoto gradientu. V důsledku toho vznikají gravitační síly nasměrované k ose šroubovice RNA a DNA ([obr.23](#)). Proto se všechny molekuly propadlé do vnitřního objemu spirály v důsledku Brownova (*chaotického*) pohybu, začnou pohybovat podél osy šroubovice. Stejně jako řeka odnáší vše, co do ní spadne, i radiální gradient táhne „zajaté“ molekuly. Jen velmi rychlé molekuly mohou uniknout z tohoto zajetí. Přitom ztrácejí část svého potenciálu. Všechny ostatní molekuly se začnou nuceně pohybovat podél osy šroubovice.

Podél osy šroubovice molekuly **RNA** nebo **DNA** se vytvoří, jak si vzpomínáte, **stojaté vlny** úrovně měrnosti. Při svém nuceném pohybu podél osy „zajaté“ molekuly propadají do zóny s různou měrností. Každá z těchto molekul má **vlastní úroveň** měrnosti, přičemž je maximálně stabilní a také rozsah rozměru měrnosti, ve kterém může molekula existovat aniž by se rozpadla. A jakmile „zajaté“ molekuly, se ve svém vynuceném pohybu podél osy, dostávají do oblasti pro ně **nepřístupné** vzhledem k jejich měrnosti, stávají se **nestabilní a začínají se rozpadat** ([obr.23](#)). V průběhu kolapsu molekul se uvolňuje všech sedm prvotních hmot, které tvořili fyzicky hustou hmotu. Při tom část uvolněné matérie znovu **vytvoří nové atomy a molekuly**, které mají svou vlastní úroveň měrnosti, identickou s měrností zóny rozpadu. Obvykle, nově vznikající molekuly se při vynuceném pohybu podél osy, nerozpadají. Když opustí vnitřní objem šroubovice molekuly **DNA** nebo **RNA**, ocitají se ve vodním prostředí ([obr.24](#)). Tyto molekuly jsou chemicky aktivní a často v důsledku toho agresivní, a to jak ve vztahu k molekulám RNA a DNA tak i dalším nitrobuněčnými subjekty. S výhledem do budoucna, musím poznamenat, že tyto molekuly, které budu nazývat **toxiny**, nebo **strusky**, se nachází mimo buňky a nebo vně těla

(v případě mnohobuněčného organismu).

Vraťme se k analýze procesů probíhajících v uvnitř šroubovice **RNA a DNA** ... Část uvolněné volné hmoty, jak se ukázalo, tvoří stabilní atomy a molekuly. A druhá část? Co se s ní stane?! Právě v tomto bodě analýzy jsme dospěli k **pochopení tajemství života**. Volná materie **přes kanál mezi fyzickou a éterickou úrovní planety**, který vzniká uvnitř šroubovice **DNA** nebo **RNA začíná proudit do dalších úrovní**. Připomeňme si, že každá molekula, především tak obrovská, jako **RNA a DNA** deformuje mikroprostor kolem sebe. A přitom se **deformuje éterická úroveň** planety. Přičemž, forma deformace zcela kopíruje formu molekuly **RNA a DNA**, a dokonce i všechny ostatní molekuly. Když na silnici vzniknou díry (deformace), dešti je naplní až po okraj. Pokud prší dlouho, dešťová voda zaplní jamy a začíná stékat dolů. Také nevázaná materie protéká kanálem na éterické úrovni a kompletně vyplňuje formu deformace. A jejich nadbytek se osvobozuje z područí planety.

Vzniká jen jedná otázka: **jaké vysvobozené hmoty a proč** vyplňují tuto deformaci éterické úrovně (sféry)?

Chcete-li odpovědět na tuto otázku, připomenu, že éterické úroveň (sféra), vznikla fúzí šesti volných forem hmoty. Proto deformaci éterické úrovně vyplňuje **pouze hmota G**, která je sedmou hmotou a není součástí hybridního materiálu éterické sféry. Po úplném vyplnění deformace na éterické úrovni (sféře) hmotou G, vytvoří se stejná kopie molekuly **RNA a DNA**. Vzniká tzv. **éterické tělo** molekuly RNA nebo DNA (**obr.25**). Při plnohodnotném éterickém těle, mezi ním, éterickou sférou a fyzicky pevným tělem zmizí kvalitativní bariéry, tak jak systém **éterické tělo plus éterická sféra strukturálně a kvalitativně odpovídá fyzicky pevné hmotě**. Mezi **fyzicky pevnou** molekulou a **éterickým tělem** molekuly **RNA**, nebo **DNA** se vytvoří trvalý kanál, kterým osvobozená materie dál proudí do éterické a dalších úrovních planety. Jestliže se proces rozpadu „zajatých“ molekul uvnitř šroubovice molekuly DNA nebo RNA se zastaví, éterické tělo molekuly buď zmizí úplně, nebo ztratit optimální hustotu. Jako louže na silnici – není-li nový déšť, všechna voda se z něj vypaří a na cestě zůstane jen jáma... To znamená, že **stabilní rozpad** „zajatých“ molekul uvnitř šroubovice molekuly **DNA** nebo **RNA** je **nezbytnou podmínkou pro udržení života**. Vznik **éterického těla** je **kvalitativně nový stupeň v evoluci hmoty**. Zajatá hmota našla způsob svého osvobození z vězení. A toto osvobození je **živá hmota**.

Vznik éterického těla je začátek evoluce živé hmoty. O úplném osvobození ze zajetí můžeme hovořit na takové úrovni evoluce, kdy fyzicky hustá živá hmota evolučně nahromadí šest těl podstaty (ducha). **Podstata je systém těl, vytvořených živou hmotou, živým organismem v procesu adaptace na životní prostředí**. Pochopení toho, co je to podstata, je klíčem k pochopení mnoha jevů přírody: smrti, klinické smrti, reinkarnací, rozdělení osobnosti, duševních poruch a mnoho dalšího. Každé tělo podstaty je **strukturálně** kopií fyzicky hustého těla na odpovídající úrovni naší planety. **Kvalitativně** těla podstaty tvoří různé množství forem hmoty. Množství hmoty, které tvoří to či ono tělo podstaty, určuje kvalitativní strukturu sfér planety, na které dochází k formování daného těla. Čím menší počet forem hmoty se podílelo na slučování dané sféry planety, tím vyšší počet hmot tvoří tělo podstaty na této úrovni. Vzorec je jednoduchý – sedm hmot představuje vše v našem vesmíru. Fyzicky hustá hmota vznikla jako výsledek fúze těchto sedmi hmot. Například astrální sféra vznikla sloučením pěti. To znamená, že kvalitativní rozdíl mezi dvěma hmotami představuje bariéru mezi těmito sférami. Při vzniku kanálu mezi těmito sférami se začne postupně formovat astrálního tělo **ze dvou hmot**, které nevstupují do soustavy hybridní podstaty astrální sféry. Pouze když v evolučním procesu

živý organismus akumuluje **astrální tělo ze dvou materií**, které nejsou v soustavě astrální sféry, tato **kvalitativní bariéra zmizí [5+2=7]**. Přitom, hustota astrálního těla by měla být úměrná hustotě hmoty tvořící astrální sféry. Podobné procesy se vyskytují ve všech ostatních sférách (úrovních) planety. Takže:

- celé první mentální tělo — z třech hmot [4+3=7]
- celé druhé mentální tělo — ze čtyř hmot [3+4=7]
- celé třetí mentální tělo — z pěti hmot [2+5=7]
- celé čtvrté mentální tělo — z šesti hmot [1+6=7]

Na konci cyklu planetární evoluce mizí všechny **planetární kvalitativní bariéry**. Vzniká jen jedna otázka: které živé organismy jsou schopné provést takovou kvalitativní evoluci? Chceme-li odpovědět na tuto otázku, musíme se vrátit na začátek vzniku života ...

Vytvoření éterického těla molekuly RNA lze považovat za **moment zrození života** z následujících důvodů:

1. Ve vodním prostředí virus (molekula RNA v bílkovínovém obalu) vytvoří stabilní éterické tělo a následný rozpad „zajatých“ molekul.

2. S akumulací požadovaného množství nukleotidů začíná proces zdvojování molekuly **RNA** a jejich bílkovínového obalu.

Schopnost vytvářet duplikáty – **reprodukce** – umožňuje považovat viry za první živé organismy⁴.

Dalším stupněm rozvoje živé hmoty je vznik jednobuněčných organismů. Jejich výhoda oproti virům je v tom, že vícevrstvá buněčná membrána uvnitř buňky vytvoří stabilní chemické prostředí. Kromě toho je buněčná membrána **záštitou** proti agresivnímu prostředí, což vytváří příznivé podmínky pro další vývoj života. Pohyb horních vrstev prvotního oceánu vedl k tomu, že stejný typ jednobuněčných organismů se rozšířil v různých vnějších podmínkách. Vliv různých vnějších podmínek na stejné typy jednobuněčných organismů, vedl k tomu, že buď **zahynuli**, nebo **se změnili**. Objevují se rostlinné a živočišné jednobuněčné organismy. Různé vnější podmínky vytvářeli celou řadu rostlinných a živočišných organismů. Začal se formovat **první ekologický systém**. Schopnost živých jednobuněčných organismů pohybovat se dal nový impuls ve vývoji života. Živočišné jednobuněčné organismy získali určitou nezávislost na rozmarech životního prostředí.

Sjednocení jednobuněčných organismů membránami buněk v jeden konglomerát (např. kolonie buněk váleče⁵), vedl k dalšímu evolučnímu skoku života. Splynutí jednobuněčných organismů, přes procesy buněčných membrán způsobilo další explozi života. Dočasné spojení se změnilo v **stálou symbiózu** jednobuněčných organismů. Od tohoto momentu evoluce života můžeme mluvit o mnohobuněčných organismech. Vnější buňky mnohobuněčných konglomerátů byly vystaveny vnějšímu prostředí, často agresivnímu, zatímco vnitřní buňky mnohobuněčného organismu vnějšímu prostředí vedlejších buněk. V důsledku toho v průběhu doby buňky mnohobuněčných organismů začaly plnit **různé funkce** a získali **odlišný vzhled**⁶. V průběhu evoluce vznikaly nové druhy mnohobuněčných organismů a zanikaly staré. Vylepšené ekologické systémy nahrazují jednoduché. V průběhu doby se život vydal ze své kolébky – z oceánu a ovládl

⁴ Viz N. Levašov, Poslední apel lidstvu, kapitola 2.

⁵ Volvox (lat.), Váleč – nejdokonalější rod bičíkovců z třídy válečů, pozn. překl.

⁶ Víc podrobností viz N. Levašov «Poslední apel lidstvu», kapitola 2.

zemi. Ale to všechno probíhalo na fyzicky husté úrovni. Jak se tyto evoluční procesy promítají na jiných úrovních planety? ..

Připomeňme si, že molekula **RNA**, nebo **DNA** na éterické úrovni vytváří své vlastní přesné kopie z jedné matérie. Ona (kopie) je tzv. **éterické tělo této molekuly**. Jednobuněčný organismus (buňka), mimo molekuly **DNA**, která tvoří chromozomální jádro buňky, obsahuje i řadu organických inkluzí (Golgiho aparát, mitochondrie, centrioly, endoplazmatické retikulum, atd.), ale i organické a anorganické molekuly. Poslední z nich se podílejí na vnitrobuněčných biochemických reakcích. Takže všechny buněčné inkluze mají také vliv (tj. deformaci, ohýbání), na okolní mikroprostor. Jejich vliv na rozdíl od vlivu **DNA** a **RNA** molekul je v tom, že většina z nich (kromě **RNA** mitochondrií) neotvírají kvalitativní bariéru mezi fyzickými a éterickými úrovněmi. Proto na éterické úrovni všechny tyto deformace dohromady vytvoří přesnou kopii fyzicky husté buňky (**obr.26**). Stejně jako nohy ve vlhké půdě zanechají svůj otisk, tak i éterické tělo buňky je plná kopie fyzické buňky. Rozdíl je jen v tom, že éterické tělo buňky je tvořeno **jedinou prvotní hmotou**, zatímco fyzická buňka – **sedmi prvotními hmotami**. Čímž je tvořen systém **fyzická buňka – éterické tělo buňky**. Ve fyzické buňce neustále probíhají procesy štěpení fyzicky husté hmoty. Prvotní hmoty se vysvobozují a začínají cirkulovat mezi úrovněmi po kanálech vytvořených jádrem buňky a tím tvoří ochranný obal buňky (**obr.27**).

Jak by mohl vzniknout z vytvořených kanálů prvotních hmot uzavřený obal buňky? Jaké fyzické nebo božské síly, „se postarali“ o takovou ochranu živých organismů? Ale znovu, k žalu mnohých, žádný božský začátek v tom není. Vše, jako vždy, je velmi jednoduché ale zároveň velmi složité. Chromozómy, které tvoří buněčné jádro, deformují mikroprostor kolem sebe. Při tom se v deformační zóně zvyšuje měrnost mikroprostoru. Při štěpení se uvolněné prvotní hmoty začnou pohybovat po kanálech vytvořených jádrem buňky z fyzické úrovně na éterickou, astrální, atd. Tento tok prvotních hmot směřuje proti hlavnímu proudu prvotních hmot makroprostoru. Proto se prvotní hmoty vypuštěné přes kanál buněčného jádra začnou rozprostírat v protiproudu prvotních hmot formujících sféry planety. Jako analogie nám může posloužit fontána. Proudem vody pod tlakem vytryskne do určité výšky. Když ztratí počáteční potenciál začne padat a vytváří unikátní vodní kopuli. Stejně i prvotní hmoty, vypouštěny přes kanál buněčného jádra, rozvíjející se proti proudu. A pohybují se dolů po zóně zakřivení mikroprostoru. Po dosažení fyzické úrovně, když narazí na deformaci mikroprostoru, navracejí se do buněčného jádra. V důsledku toho kolem fyzicky hustého a éterického těla buňky vytvářejí prvotní hmoty izolovanou oblast (**obr.27**).

Po ukončení tvorby ochranného pláště celkový tok prvotních hmot ohýbá tyto zóny. Uvnitř této ochranné ulity vzniká zvláštní mikroklima, oáza, kde je éterické tělo buňky izolované od chaosu životního prostředí a vlivu dalších buněk nebo organismů. Ochranný izolační plášť bude existovat tak dlouho, dokud probíhat dělení látek uvnitř buňky a existovat kanál mezi úrovněmi buňky. Jinými slovy, pokud buňka zůstane naživu. U vícebuněčných organismů, mají buňky mají různé funkce a následně získávají různé vnější formy. Jakýkoliv mnohobuněčný organismus je pevná kolonie, v kterém okolní prostředí tvoří buňky stejného organismu. Přičemž, táto pevná pozice buněk přetrvává po celý život (s výjimkou krevních buněk). Připomeňme si, že každá živá buňka má éterické tělo, které je kopií její struktury. V pevné kolonii je rozložení buněk zafixované, takže jejich éterické těla mají také pevnou pozici. Proto na éterické úrovni éterické těla buněk tvoří podobně stálý systém – **éterické tělo mnohobuněčného organismu**.

V průběhu evoluce mnohobuněčných organismů vedla specializace buněk nejen k

tomu, že začaly vypadat jinak, ale jejich vliv na vlastní mikrokosmos prošel významnými kvalitativními změnami. Deformace mikroprostoru vytvořená několika typy buněk mnohobuněčného organismu dosahuje **astrální úroveň** planety. Zároveň se na astrální úrovni formuje analogicky s éterickou úrovní, přesná kopie fyzické buňky se všemi svými zvláštnostmi. Nazveme tyto kopie **astrální těla** fyzických buněk. Odlišnost od éterických těl buněk spočívá nejen na umístění v další kvalitativní úrovni naší planety, ale i v kvalitativním složení. Kompletní astrální těla jsou tvořena fúzí dvou prvotních hmot (**obr.28**). Astrální těla buněk mnohobuněčného organismu také tvoří pevný systém – **astrální tělo mnohobuněčného organismu**. Objevení astrálních těl u živých organismů byl obrovský **kvalitativní skok ve vývoji přírody**. Existence tří úrovní interakce buněk vytvořilo **nutné a postačující podmínky** pro vznik paměti, emocí a intelektu, které jsou základem pro vysoce organizovanou živou hmotu.

Některé typy buněk mnohobuněčných organismů se při adaptaci na plnění svých funkcí změnilo do té míry, že jimi způsobená deformace mikroprostoru dosáhla první mentální úrovně planety. Jsou to buňky mozku, míchy a kostní dřeně. Obdobně, na této úrovni se vytváří **první mentální tělo mnohobuněčného organismu** z mentálních těl buněk tohoto organismu (**obr.29**).

Proto při tvorbě éterického těla jsou zapojeny všechny buňky fyzického těla. Na vytváření **astrálního těla** se účastní většina buněk. **Mentální těla** můžou vznikat pouze u některých druhů živých organismů a jen na určité úrovni jejich rozvoje. Na tvorbě mentálního těla se podílí pouze část buněk mnohobuněčného organismu. Proto se mentální tělo kvalitativně (i externě) liší jak od astrálního tak i **éterického těla** mnohobuněčných organismů. Proto i podstata (duch) lidí se bude lišit případ od případu v závislosti na **evoluční úrovni** vývoje který mají.

Velmi často lidé, kteří byli ve stavu klinické smrti, nebo jindy v okamžicích smrtelného nebezpečí, uviděli „anděly“ kteří jim přišli na pomoc. Těmito „anděly“ jsou podstaty, které mají jedno nebo více mentálních těl. Na zavádění tohoto klamného zdání se podílejí vnější podoby těchto bytostí. K podobnému omylu vede záření mentálního těla a ohonu, jimi vytvořeného. Velmi mnoho prvků, používaných v náboženstvích, má za sebou reálné opodstatnění. Kvůli **neznalosti** byla přirozeným jevům dávana božská podstata jednými, nebo docházelo k naprostému pohrdání nebo jejich odmítání druhými...

Éterické, astrální a mentální tělo (s vysokou úrovní evolučního vývoje) mnohobuněčného organismu, společně vytvoří jednotný systém – podstatu (**obr.30**).

A dál, nezapomeňme, že každá buňka kolem sebe produkuje ochranný obal (**obr.27**). Mnohobuněčný organismu má také ochranný obal, ale na jiné kvalitativní úrovni. Osa celého ochranného obalu prochází (paralelně) míchou. Důvodem je to, že neurony mozku a míchy maximálně deformují mikroprostor kolem sebe. Soustředěné v mozku a míše, vytvářejí spád měrnosti uvnitř mnohobuněčného organismu. **V mnohobuněčném organismu míchy a mozku, jež plní podobnou roli jako buněčné jádro u jednobuněčného.** Podél páteře se vytváří kanál u **všech** vicebuněčných organismů. Prvotní hmoty při své cirkulaci ve společném kanálu, se rozvíjejí v protiproudu. Nicméně, jejich pohyb směřuje podél zóny zakřivení neuronů mikroprostoru vytvořeného neurony mozku a míchy mnohobuněčného organismu. Po dosažení fyzické úrovně, tok prvotních hmot, opisuje tvar deformace mikroprostoru a navrací se do kostrče (sacrum). Ve výsledku, kolem fyzicky hustého těla a podstaty, prvotní hmoty vytvářejí izolované stabilní zóny. Vytvořil se uzavřený obal mnohobuněčného organismu (**obr.31**). Tento kanál obhospodařuje i rozdělení prvotních hmot, uvolněných při štěpení látek v buňkách mnohobuněčného

organismu. Distribuce probíhá mezi těly podstaty – éterickým, astrálním a mentálním (pokud existují). Na tom, jak probíhá toto přerozdělení prvotních hmot mezi orgány v podstatě závisí hodně v životě živých organismů, někdy i život sám...